

Порушення лексичних і стилістичних норм зустрічається в оголошеннях типу:

"Вам сьогодні весело, ви сьогодні одружуєтесь, все рівно ви від мене нікуди не дінетесь (музичне супроводження будь-яких вечорів)."

"Весілля чи ювілей. Запросили ви гостей? Як їм їсти, як їм пити, коли танці заводи? Музикант, тамада знають, що, коли, куди." ("Ваш Шанс").

Орфографічні помилки: *"автомобілі Росії", "ділер", "Мінюст"*.

Технічні огріхи: *"технічне забезпечення", "обладнення", "для ванн: розчиніть 500г. води", "після чого"*.

Отже, як бачимо, недотримання мовних норм ускладнює процес розуміння тексту. Неправильно вжите слово стає джерелом побічної теми, змінює хід думки читача, заважає сприйманню інформації. Крім цього, використання калюк комізує та спотворює зміст, що зовсім не личить професійному мовцеві. Як тут не згадати славнозвісні рядки: *"Не бійтесь заглядати у словник..."*.

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ В УКРАЇНСЬКИХ ПАРЕМІЯХ

Доп. – Балаєва С., ПР-23
Наук. кер. – доц. Євграфова А.О.

Серед слів, які набувають в різний час і в різних вустах різного змісту, - давні й нові слова – демократія (як ідеал і ... лайка), справедливість, еліта, опозиція, перебудова ... і, звичайно ж, національна ідея. Що таке національна ідея? Якою вона є чи буде (чи може, чи мусить бути) для України? [1,8].

Тема потроху стає «модною». При розгляді різновекторних ідентифікацій національної ідеї автор статей, на жаль, не пропонує своєї дефініції цього поняття. Мабуть, тому що воно є занадто складним і надзвичайно заполітизованим. Втім поняття «національна ідея» все ж таки існує. І ми вслід за професором І.Науменко приймаємо таке розуміння національної ідеї як гостро розвинене почуття націоналізму, тобто сукупності мовно-

культурних, філософсько-етичних, світоглядних, духовних категорій, що виводять етнос на шлях самоідентифікації як на-ції [2,6].

У цьому переліку різних категорій, що визначають націю як таку, чи не найважливіша за значенням – мова. Бо саме вона є передумовою й основою культури і духовності, бо саме вона є генетичним кодом нації, її історичною пам'яттю, головною ідентифікаційною ознакою.

Мова, виконуючи акумулятивну функцію, фіксує духовні надбання народу. Особливим мовним матеріалом, який втілює культурно-національний світогляд, є паремії (прислів'я, приказки, приповідки, афористичні висловлювання).

Укладачі існуючих збірок прислів'їв та приказок не лише зібрали фольклорний матеріал, а й почасти видали їх, згрупувавши тематично[3].

Паремії – енциклопедії народного життя. Прислів'я невіддільні від життя народу і, як народ та його мова, – безсмертні. Народна мудрість – золота скарбниця культури, велике національне багатство. У пареміях зафіксовані всі аспекти людської діяльності. Що стосується теми національної ідеї в пареміях, то ми виділяємо в усталених формулах ставлення українців до морально-етичних явищ людського суспільного буття. Тут якнайяскравіше виявилась українська ментальність: світосприймання і світобачення, стосунки між особами в різних колективів, соціальна характеристика людини, ставлення до справжніх і фальшивих духовних цінностей.

Метою даної наукової роботи було проаналізувати і згрупувати відповідно до значення паремії, взяті із параміологічних словників [3].

Вдалося виділити паремії, які засвідчують любов до рідного краю: рідна сторона – мати, чужа – мачуха [3,361]; свій край, як рай, а чужа країна, як домовина [3,361]; лучче на родині кості положити, як на чужій слави добувати [3,361]; Дон Доном, а найкраще дома [3,362]; за рідною землею і в небі скучно [3,361]; з рідного краю і ворона мила [3,361]; за рідний край хоч помирай [3,361]; не дай, доле, в приймах жити, а на чужині гинути [3,361]; в чужім краю і солов'ї лиш цвірінькають [3,361]; де рідний край, там і під ялиною рай [3,361].

Особлива повага до слова змальовується у таких пареміях: птицю пізнавати по пір'ю, а людину по мові [3,226]; красне слово – золотий ключ [3,227]; від теплого слова і лід розмерзається [3,226]; слово до слова зложиться мова [3,327]; ласкаве слово – що весняний день [3,227]; слово старше, ніж гроші [3,227]; говорити – не горох молотити [3,229]; добре тому жити, хто вміє говорити [3,229]; не до ладу сказати – краще мовчати [3,231]; знаєш - кажи, не знаєш – мовчи [3,233].

Література:

1. Кравченко Л. Національна ідея// Урок української – 1999-№1-с.8-14, №2-с.2-5.
2. Науменко І. Національна ідея. Як її розуміти?// Українська газета.- №11.18.03.2004.
3. Українські прислів'я та приказки/ Упоряд.С.В.Мишанич, М.М. Пазяк.- К.:Дніпро, 1984.

ДЕЯКІ МОВНО-НАЦІОНАЛЬНІ АСПЕКТИ УКРАЇНСЬКОГО ДІЛОВОГО ЕТИКЕТУ

Доп. - Ошкодьорова М., студ. філії НУВС в м.Суми
Наук. кер. - доц. Василенко В.А.

Феномен людського спілкування є явищем складним, синкретичним. У ньому міцно переплетені соціальні, психологічні та мовні чинники. Тому вивчення комунікативного акту без комплексного підходу, без постійного врахування всіх трьох складників неможливе. Важливу роль у людському спілкуванні відіграє мова, а точніше мовлення, що є найуніверсальнішим засобом комунікації. Саме мовні характеристики акту комунікації вивчені мало.

Діловий мовний етикет визначається мовознавцями як система “стійких формул спілкування, рекомендованих суспільством для встановлення мовленнєвого контакту співрозмовників, підтримання спілкування у виразній тональності відповідно до їх соціальних ролей і рольових позицій відносно один одного в офіційних обставинах” [ЛЕС,241].